

Praha, Petřiny, 28. 9. 2014

May seděla na sedačce a zamyšleně se probírala fotkami z dětství, co jí zbyly. Přitom narazila na jednu velmi starou. Byli na ní její rodiče a muž, kterého neznala. Otočila na druhou stranu a přečetla si popisek, který napsala její máma. Ta uměla česky bez chyby. Její otec však ne. Nikdy ho to ani nenapadlo si ten jazyk zdokonalit. Chvíli ho za to May neměla ráda.

„Já, Cheun a náš drahý a milovaný Robert Kárný. Budiž ti země lehká – jaro 2000.“ A pak si všimla sebe. Seděla na schodu verandy. Mrňavá, osamělá. Jako kdyby do té fotky nepatřila.

Vybavila si ten moment velmi matně. Cítila se v té době opravdu osamocená. Bylo to chvíli předtím, než dům rodiče otevřeli a zaplnili ho lidmi a hlasy. V době kdy ještě neznala Evu ani Mariku.

V tu chvíli ztuhla. Držela tu fotku před sebou a přejížděla přes popisek stále dokola. Pak její prsty začaly hledat ve změti fotek něco dalšího. Muselo to tu být. Někde tady musela být.... Ha fotka, kterou vyfotil její otec. Byly na ní všechny děti ze Slunečního domu – rok předtím než se jejich trio kolem „Nádoby Mrtvých“ rozpadlo a každá šla jiným směrem.

Našla ji. Popisek její mámy nezklamal. May Wong seděla hned vedle Mariky Svatošové a Evy Kárné. „Kárné,“ potichu znovu zopakovala. „Otec Evy rodičům prodal Sluneční dům? Proč mi to nedošlo dřív!“

Dveře její paměti se lehce pootvěřely jako fotografie před Markem.

TEMNÁ PRAHA

DÍL 7.

Muž za oknem

Marek tvrdě spal skoro půl dne. V hlavě měl stále ještě hrůzný záběr ve fotoaparátu, který udělal předešlou noc. Ani netušil, co to vlastně vyfotil. Temnotu? Pokud ano, pak měla chapadla roztažená po celé Galerii Nebesa. To místo se stalo jejím sídlem. Co když se rozroste,“ napadlo ho a v ten stejný okamžik otevřel oči. Jako kdyby prospal celý život. Do jeho pokoje proudila silná záře světla. Ne slunečního, ale toho umělého – přicházelo z malého obývacího pokoje. May musela na něčem pracovat.

Nechápu, proč musí mít u toho rozsvíceno v celém pokoji, napadlo ho a ztěžka se posadil. Protáhl si nohy a lehce si upravil čupřinu kudrnatých vlasů bez ohledu na to, že poblíž nebylo žádné zrcadlo, které by mu řeklo: „Uhni, strašidlo, ať taky něco vidím.“

Našel energii, aby se postavil, a zamířil přímo do pokoje, kde slyšel May, jak pobíhá sem a tam. Pokojem se linula tichá uklidňující hudba, která May však ani trochu neuklidňovala.

Jak se objevil na pokraji dveří, ztuhla ona i on.

Nečekal, že ji najde uprostřed papírového chaosu, a ona nečekala, že se probudí.

Oba na sebe chvíli zírali a každý z nich čekal, že první začne mluvit ten druhý. A tak stáli naproti sobě, ve svých vlastním světě plném nevědomosti a s myšlenkami o tom druhém.

Ticho myšlenek narušil až zvonek u dveří.

„Kdo to je,“ zeptal se opatrně Marek.

„Pizza,“ řekla klidným hlasem, který ale vůbec neodpovídal tom, co Marek viděl. Bylo v něm víc překvapujícího – ve smyslu „*Jak se můžeš vůbec ptát*“. „Měla jsem hlad a nemohla jsem ztrácet čas tím, že bych něco uvařila.“

„Aha. To dává smysl. A co že to děláš,“ zeptal se.

„Vydrž. Jen skočím pro tu pizzu,“ řekla rychle a hnala se ke dveřím. Musel čekat, než vzala peníze a seběhla těch několik pater dolů k hlavním dveřím. Zaplatila a nechala mladíkovi něco málo jako tip.

Pak se udýchaně zase vydrápala nahoru. Její dech byl zrychlený. Jak Marek odhadl, musela brát schody po dvou.

Mezitím si sedl na barovou stoličku, která stála u okna do kuchyně. Kuchyň a obývací pokoj byli kdysi jedna místnost, ale Markův tvořivý otec udělal předěl a vytvořil barový pult, takže to teď vypadalo jako okno z kuchyně do obývacího pokoje. Výhodné pokud chcete někoho pozorovat v malé kuchyňce při vaření a neplést se mu přitom do cesty.

Položila krabici na kuchyňskou linku a podívala se hladovýma očima na Marka.

„Dáš si taky?“

„Proč ne. Jako noční snídaně to není špatný nápad. A dozvím se tedy, co jsi tady vyváděla?“

Slupla jeden kousek pizzy jako nic a obešla barový pult. Došla ke stolku a vytáhla několik papírů z jedné neoznačené hromádky. Položila je před Marka a vrátila se zpět do kuchyně.

„A na co se mám dívat? Vlastník Slunečního domu, převod, prodejce.... Co mám v tom vidět divného? Počkat Sluneční dům? Jako ten sluneční dům?“

„Jako přesně ten dům. Ten, v němž jsem žila několik let, protože můj otec přijel do Čech šířit dobro a nic než dobro.“

„Na tom není nic divného...nebo je?“

„Takže, abych ti to upřesnila...“ začala.

„A bude to na dlouho?“

„No...možná i jo. Takže... Dům se kdysi jmenoval Hotel u hradu.“

„Kdy bylo to kdysi?“

„Tak v 18., 19. století. Na kopci poblíž tehdy stál hrad, který nikdo nevlastnil. Proto Hotel u hradu. Postupně zpuštěl. Stala se z něj zřícenina a pak se prostě propadl do země. Jméno si ten dům zachoval. Lidé, co v něm bydleli, dům opustili a zamířili do Prahy, asi hledat práci, kterou v té době nikdo neměl. Takže tady asi stejně umřeli hladem nebo co. Po mnoha letech si dům vyhlídla organizace, co si říkala: Úsvit konce světa. Chtěla tu začít nový život. Paradox, že jo. Nazvaly barabiznu Sluneční dům a pak tu hromadně spáchali sebevraždu. A tak se, až na pár pisálků, nikdo o české sektě Úsvit konce světa nedozvěděl. Nic méně...“ nadechla se a vzala si další kousek pizzy.

„... jméno domu zůstalo. Na počátku 20. století se tu usídlila rodina, která prchla na venkov před strachem z moderní doby. Několik let tu spokojeně žili, než se jich dotkla krize tehdy moderní doby a oni se zabili. I když se šíří zkažky, že je něco donutilo, aby se zabili. No nic jde se dál. V době první světové války sloužil dům jako uprchlický tábor. Na zahradě se postavilo stanové městečko. Byla tu špína a tak se nemoci šířily ještě rychleji. Díky tomu tu tehdy zahynulo několik desítek lidí – více méně vyhladovění, infekce. V té době a během války celkem standard.“

„Je vidět, že je to dokonalé místo pro zřízení dětského domova.“

„Asi tak nějak. Historie se s tím domem nemazlila. Kdyby to nebyla realita, člověk by mohl snadno podlehnout představě, že jde o živou verzi Domu v Růžích. Buď se tu schovávali lidé před nacisty, nebo komunisty, nebo prostě jen před něčím, čeho se venku báli. Od osmdesátých let pak dům krátce vlastnil nějaký Angličan jménem Stuart Marsden. Bydlel tu jen krátce a ke konci osmdesátých let dům opustil a pak ho, myslím tím dům, už nikdo nenavštívil.“

„Zatím až na temnou minulost nevidím nic až tak zajímavého.“

„Změna doby přinesla nové možnosti a dům skončil na trhu s nemovitostmi. Někdy v té době se dům dostal do rukou makléřské firmy Karásek-Kárný. Malá pražská firmička s potenciálem vyletět do výšin. Jenže Sluneční Dům jí zlomil vaz. A postupně, jak byl dům neprodejný, neboť v okolí domu měl opravdu negativní reklamu, se z firmy Karásek-Kárný staly dva subjekty. Karásek začal prosperovat. Kárný ne. Karásek se rozrůstal a Kárný měl jen ten svůj Sluneční Dům. Poslední bílý kůň, který stál před krachem jeho celého života.“

„V roce 1999 se u jeho dveří objeví malý Asiat a jeho sličná žena. Jemu je v té době něco kolem čtyřiceti a jí ani ne třicet. Oba vypadají slušně a přijdou se žádostí, která by mohla panu Kárnému zachránit živnost a i život, neboť trápení se Slunečním Domem si vybírá daň na jeho zdraví a v roce 1997 mu najdou první, nezhoubný, nádor na plicích. Po roce úspěšné léčby se najde druhý. V roce, kdy se

setká Kárný s Changovými, už ví, že jde do tuhého – čeká se jen na výsledek biopsie a já nevím čeho všeho.“

Nadechla se a jakoby nic pokračovala dál.

„Changovi přijdou s plánem postavit nebo koupit dům, který bude mimo centrum. Někde na okraji, nebo v lese. Zřídí tam dětský domov nové generace. Volnost, výchova, základní přístup ke vzdělání. Hlavně souznění s přírodou. No...ne všechno se jim povedlo, ale v mnoha věcech uspěli.“

„A co Kárný?“

„Na podzim téhož roku si plácnou. A protože je Kárný dobrák od kosti, pomůže jim i s rekonstrukcí. Dá na to poslední peníze, protože začíná cítit, že jsou jeho dny sečteny. Chce pro Sluneční dům udělat první i poslední. Na jaře 2000 spáchá sebevraždu. To, co netušil, bylo, že poslední biopsie mu dávala ještě několik let naděje na život.“

„Jako smutné, ale pořád nějak nechápu, proč...“

„Ty jsi ale ledový. V roce 2000 pan Kárný spáchá sebevraždu, protože si myslí, že už opravdu umírá, nebo co já vím proč. O pár měsíců později jeho manželka začne šílet. Přestane se starat o jejich malou dceru a skončí na psychiatrii upoutaná na lůžko. Jejich dcera je tak bezprizorní a padne do chaosu státem řízených dětských domovů. Hle tu se o tom dozvídá pan Chang a sepíše dlouhý dopis, který odkazuje na to, že pro ni samotnou by bylo nejlepší, kdyby strávila nějaký ten čas ve Slunečním domě, který její otec pomohl dát dohromady. Je to boj, ale nakonec soud rozhodne, že dívka bude převezena do tohoto domu. Už ti svítá,“ přerušil svůj monolog a podívá se na Marka. Přitom využije další možnost pro zrušení dalšího kousku pizzy.

„No...skoro...počkej, jak že se jmenovala ta jeho dcera?“

„Takže svítá! Jmenovala se Eva. Moje nejlepší kamarádka ze Slunečního domu byla dcera muže, který rodičům ten barák prodal. Není to nějaká až moc velká náhoda?“

Marek se zamyslel. Bylo vidět, že se opravdu snaží. „Myslíš si, že je dohromady dal ten dům?“

„Nic není nemožné. Ale když si vezmeš, že Kárný měl ten dům pod palcem tak dlouho a prodá ho až asiatovi, který tu chce zřídit dětský domov?“

„Mohla to být jen náhoda.“

„Náhoda? Pak spáchá sebevraždu, která povede k psychickému zhroucení jeho ženy, což dál vede k tomu, že se v domě ocitne jejich dcera a následně se stane mou nejlepší kamarádkou? To je podle mě víc než náhoda.“

„A co Marika? Co ta? Najdi mi důkaz, že i ta byla do domu vehnána osudem, a uvěřím ti.“ Teď je to jen holý nesmysl.“

Vztekle bouchla do kuchyňské linky. „A to mi říkáš zrovna ty? Vidíš minulost ve fotkách. Viděl jsi Bůh-ví-co-já-vím ve fotoaparátu a byl jsi přítom, když převzala Marika kontrolu nad mým tělem – a teď nevěříš tomu, že by nějaký dům dokázal dát několik lidí dohromady?“

„Proč by to dělal? Jaký cíl by mohl mít?“

„Já, já... nevím. Spojil mě, Evu a Mariku dohromady. Spojil nás.“

„To nebyl on. To byla Marika a její Nádoba Mrtvých. Nic víc.“

„To mi nepřijde jako nic víc. To je celkem velký.“

„A proč se teď Marika neprojeví, a neřekne ti: Je to celý přesně tak, jak si myslíš?“

„Nevím,“ řekla krátce. Obešla bar a došla k Markovi. Chytla ho za ruce a pevně je sevřela v dlaních. „Koukni se mi do očí.“ Udělal to. „Chci, abys mi v tomhle věřil. Musíš. Kdo jiný by mi mohl věřit.“

„Fajn. Co pro tebe mohu udělat,“ zeptal se.

„Říkal jsi, že by tě zajímalo, jak se Marika dostala do Slunečního domu?“

„Jo.“

„Tak použij svou schopnost a začni pátrat.“

„V čem? Vždyť už jsem některé ty fotky viděl.“

„Tak to zkus znovu. Prosím.“

„Co budeš dělat ty?“

„Já? Za hodinu mi jede vlak.“

„Kam?“

„Kam? Navštívit rodiče.“

„Ne...“ Bylo mu hned jasné, kam May pojedede. Musel něco udělat. „Pojedu s tebou.“

„To nemusíš. Budeš mi užitečnější tady.“

„Co když tam bude něco, co budu muset taky vidět.“ Dal důraz na to poslední slovo a doufal, že to zabere. Ve finále i on se bude muset kousnout.

Bylo vidět, že May přemýšlí. Nakonec kývla. Stačilo jen jediné. Marek si vzal do batohu to nejdůležitější - fotoaparát. Nic víc nepotřeboval.

Příjezdová cesta byla opuštěná. Ve tmě byla vidět jen okna zářící na kilometry daleko. Z nějaké místnosti v přízemí se ozývaly hlasy mísící se s decentními tóny nějaké hudby – znělo to jako klavír.

May stála před prvním schodem verandy a snažila si vzpomenout na chvíli, kdy se její otec dozvěděl tu nešťastnou zprávu. Moment, kdy vzal do ruky nůž a v zármutku ze ztráty vyryl na první schod jméno pana Kárného.

„Nikdy mi to nedošlo,“ zašeptala.

„Co,“ zeptal se Marek.

„Že, muž, co byl po krátkou dobu otcův nejlepší český přítel, je zároveň otcem mé nejlepší kamarádky z dětství.“

„Byla jsi malá. Neměla si možnost se to dozvědět.“

„Proč jsem se nikdy Evy nezeptala na její rodiče, a proč vlastně skončila tady.“

„Ona ti to rozhodně nebude mít za zlé,“ snažil se jí uklidnit, když se otevřely dveře a celou verandu zalilo světlo z chodby.

„Kdo to je,“ ozval se ženský hlas.

„Tak jo. Postavme se tomu společně,“ zašeptala May k Markovi a její ruka našla tu Markovu. Pak se nadechla a udělala pár kroků nahoru po schodech až do kuželu světla. „Ahoj Mami,“ odpověděla.

Na May dýchla minulost tak silně, že se jí málem zamotala hlava. Zůstala stát v hale Slunečního domu, na které se skoro vůbec nic nezměnilo. Všem dominovaly schody na druhém konci haly, které vedly do horního patra. Po pravé straně byly dveře do jídelny a řada věšáků s botníkem vedoucí až ke schodům. Na druhé straně vedly dveře do společenské místnosti a taktéž řada věšáků s botníkem. Ze společenské místnosti vedly dveře do části pro personál – v překladu pro Wongovy. Z jídelny pak do kuchyně. Kuchařka přicházela v sedm ráno připravit snídaní a rovnou oběd a pak kolem čtvrté, kdy začala pracovat na večeři. Bydlela v nejbližší vesnici a pěšky to sem měla půl hodiny.

Schody z haly vedly do prvního patra s několika pokoji. Naposled, co si May pamatovala, tu bylo pět pokojů pro kluky a čtyři pokoje pro holky. V podkroví pak byly pouze dva pokoje – Jeden pro kluky a jeden pro holky. Většinou se tam přestěhovali ti nejstarší z domova. Už si některé věci mohli řídit sami. Museli jezdit spolu s Wongovými na nákupy, nebo pokud byli dostatečně schopní, jezdili úplně sami.

Paní Wongová nechala May a Marka o samotě. Šla tu překvapivou návštěvu ohlásit svého muži.

„Všiml sis jejího výrazu, když mě viděla?“

„Byla skoro bez sebe.“

„Skoro bledá jako přízrak,“ dodala May.

Když vrzly dveře do společenské místnosti, May ztuhla. Myslela si, že jí máma slyšela, a teď jí to vyčte. Jak se jí ulevilo, když se ve dveřích objevilo něco, k čemu May musela sklonit svůj zrak. Chlapec kolem sedmi právě vběhl do haly a zamířil kolem nich do jídelny. Ani si jich nevšiml a zase zmizel za dveřmi na druhé straně.

„Takhle to tu bylo vždycky?“

„Skoro. Táta dětem nechával v domě volnost. Jenom pár pravidel tu bylo. Nejstarší obyvatel Slunečního Domu si vždy musel nechat udělat řidičák, aby mohl pomoci s převozem těch malých do školy, nebo jezdit s tátou či mámou na nákup. Když odešel, byl na řadě další.“

„Proč nenechali všechny starší, co už mohli mít řidičák, aby si ho udělali?“

„Tolik peněz nikdy nebylo. Vždy měl peníze jen pro jedno z dětí.“

„Když jich bylo víc?“

„Pak je nechal, ať se dohodnou, Když by se nedohodli, peníze pro ten rok by připadli domovu – na opravu něčeho navíc, na počítač nebo tak něco. Takže by to stejně vedlo pro dobro všech.“

„Tak už vím, proč nemáš řidičák.“

„Já ho nikdy nechtěla.“ Usmála se a dala mu jeden krátký polibek. V tom se otevřely dveře do společenské místnosti podruhé – a byla to Mayina máma.

„Tohle jste si mohli nechat na jindy,“ procedila našťavaně mezi zuby. „Otec s vaším příjezdem není nadšený, ale když už tu jste, nevyžene vás ven. Nechá vás spát v podkroví, ale jen do zítřka.“ Byla úsečná. May cítila, že i ona je našťavaná. Měla jí asi přeci jenom zavolat.

„Děkuji, Mami,“ odpověděla May a čekala nějakou kladnou reakci, ale nedočkala se jí.

„Přezujte se. May, víš, kde máme náhradní pantofle?“

„Vím, mami. Ještě jsem to nezapomněla.“

„Fajn. Pak si dejte věci do dívčího pokoje a přijďte dolů. Budeme mít hodně, o čem si musíme pohovořit.“

„Díky,“ odpověděla May.

„Děkujeme, paní Wongová,“ přidal se Marek a dostal nebezpečně drsný pohled s několika vráskami na čele paní Wongové.

Ta už na nic nečekala a zmizela zase ve společenské místnosti, odkud stále proudily tóny klavíru.

„Ta se tedy dokáže dívat,“ zašeptal Marek.

„To bys jí měl vidět, když se fakt nasejří,“ zašeptala May a ukázala na jednu stranu. „V zadní části, v botníku, jsou náhradní pantofle. Ty by mohly být i tobě.“

Obutí, oba zamířili do horních pater domu.

„Mrňata do jedenácti musela zalehnout nejpozději v devět. Do patnácti pak mohly být vzhůru do deseti. Ten zbytek, ta řádná výjimka, jako třeba já.... Do půlnoci, pokud druhý den nebyla škola. Jinak v domě byl, je a bude zakázaný alkohol i kouření, což dává celkem smysl.“

„To bych i chápal,“ zareagoval Marek.

„Prosím tě. Po tvé pravé ruce je asi v úrovni tvých ramen vypínač.“ Uhnula od tématu.

Rozsvítil.

Zůstaly stát v malé chodbičce. Za sebou měli schody, které vedli do prvního patra, a před nimi byly dvoje dveře. Ty vpravo vedly do dívčího pokoje. V tuhle chvíli nebyl označen. Ty nalevo vedly do chlapeckého pokoje se jmenovkou – Jemeráš.

„Chápu to dobře,“ zeptal se Marek.

„Jo. V tuhle chvíli je tu jen jeden člověk, co mu je víc jak šestnáct. Patrně je tu taky jediný adept na řidičský průkaz.“

„A kam vedou tyhle dveře,“ ukázal na dveře přímo před nimi. May se usmála a pošeptala mu to. „Ahá,“ zvolal Marek. „Jsem si říkal, kam by se vešly.“

Jak ho May nechala přemítat o tom, kde všude je ve Slunečním domě záchod a sprcha, otevřela dveře do opuštěného pokoje. Hned jí bylo jasné, že tu dlouho nikdo nebyl. Oba pokoje byli uzpůsobeny pro dva skoro dospělé. A v dívčím to už ani po dívce nevonělo. Lehce zatuchlý vzduch značil omezené větrání. Na stolku pod střešním oknem byl seznam povinností, které připadnou tomu, kdo tu začne bydlet.

Otevřela okno a nechala dovnitř proudit čerstvý vzduch. Nadechla se a nechala se unášet na vzpomínkách, které měla.

Několik vrznutí znamenalo, že ji Marek následoval do pokoje. Lehce si ji přitáhl k sobě a přivoněl k jejím vlasům.

„Tak tady jsi spala?“

„Chvíli jo. Pak jsem odešla na ubytovnu do Prahy. Chtěla jsem mermomocí dostudovat střední školu v Praze. Našla jsem si brigádu a z ní platila vše, co se dalo.“

„Ty jsi prostě šikulka.“

„To nevím. Tehdy jsem rodiče naštvála poprvé. Podruhé, když jsem jim představila Tebe.“

Zamračil se. „No a teď je naštveš znova.“

„Proč bych měla?“

„Chceš, aby vykopali to, co už bylo dávno zakopáno. To se jim asi nebude líbit.“

Svěží vzduch už jí v ten moment netěšil tak, jako před tím. Něco tam venku se změnilo. Něco tam venku vědělo, že se vrátila.

Nadechl se a políbil ji na krk. Cítil, jak se jí hladká kůže chvěje strachy. „Jde se na to,“ zašeptal a pak už bral foťák do ruky.

„Na co to potřebuješ?“

„Ty vyhrabeš kostlivce a já celé ožvlé mrtvoly.“

V tu chvíli jeho hlas zněl jako ze záhrobí. Nechal ji na několik minut samotnou – přemýšlet o tom, co bude dál, jak to udělá, a co má vlastně říci. Nadechla se.

„To zvládnou,“ zašeptala.

Sluneční dům, Před mnoha lety, podzim 1999

Bylo to opuštěné sídlo, plné zlověstných stínů plížících se po popraskané, dřevěné podlaze. Tu a tam se schovávají za rostlinami, které převzaly kontrolu již před mnoha lety nade vším, co tu bylo, co tu kdy žilo.

Po kamenité cestě si to k hlavním dveřím klestilo cestu vozidlo z doby „Temna“. Oprýskaný lak a lehce sjeté pneumatiky – majitel vozu si příliš nezakládal na vzhledu jeho kovového mazlíčka, vlastně ho ani za mazlíčka nikdy nebral. Byl to jen prostředek dopravy z místa A na místo B.

Po chvíli se ozvalo zapískání, jak řidič prudce dupl na brzdu, aby to s tím staříkem nevrátil přímo do kovového plůtku, který ohraničoval imaginární pozemek kolem domu.

Za skřípání dveří se ze sedačky řidiče protáhl ven vysoký muž se stylovou bradkou. A pak se na druhé straně objevil i majitel vozu. Byl menší postavy a hned na první pohled bylo jasné, že muž je Asiat.

„To je ono,“ zeptal se Asiat a v jeho hlase se odrážela slabina českého jazyka.

„Je, pane Wongu,“ řekl ten, co vystoupil první, a upravil si vázanku, která ho začínala intuitivně škrtit. „Nevypadá to sice jako hotel Hilton, ale po opravách se tu bude moci i bydlet.“

„Pane Kárný, chci s toho mít domov pro opuštěné děti, ne drogovy doupe.“

Pan Kárný, realitní makléř se zdravotními problémy, o kterých nechtěl mluvit, se rozhlédl kolem a nadechl se čerstvého vzduchu. „Vzduch je tu čistší než v Praze. Jsou tu lesy a mělo by tu být i jezero nebo rybník. Pro děti to tu bude naprosto perfektní. Bude stačit jen rekonstrukce domu. Patrně budou v háji některý vodovodní trubky, ale myslím, že to se dá rozumně vyřešit.“

Nadechl se a v tom se rozkašlal tak, až se pan Wong zalekl.

„Jste v pořádku,“ zeptal se svou chabou češtinou. *Měla tu být manželka. Žila v Čechách déle a její čeština byla geniální*, zamyslel se pan Wong.

„Jo, jsem. Tedy alespoň tak mi do očí lže můj plicař.“ Pak se rozhlédl kolem a znovu se nadechl. „Jak říkám. Vzduch je tu čistý. Nikde žádný drogový dealer nebo jiná verbež.“ Usmál se. Bylo to poprvé od odjezdu z Prahy, co se pan Kárný usmál. Byl to citlivý muž, který neměl nikdy v životě dělat makléře nemovitostí. Měl být třeba majitelem obchodu s malířskými potřebami, akvaristou, co vlastní obchod s rybičkami nebo si měl koupit v zoo lenodocha a chodit ho krmit. Nikdy ne makléře nemovitostí.

A už vůbec ne Slunečního domu.

Dům, který opravdu zažil dlouhé roky v temnotě. Jako kdyby se neštěstí nelepilo jen na lidi, ale i na domy. A tento dům, ten by z něho mohl žít i stovky let. A pan Kárný ho měl na svých bedrech už několik let. Neúspěch při jeho prodeji se začínal projevovat na jeho zdraví. A jak chřadnul dům, chřadnul i jeho makléř.

I teď by si byl schopný zapamatovat moment, kdy se před ním na stole objevily papíry o možnosti prodeje. A vše se zdálo být perfektní. Dům skoro jako stvořený pro poklidný život usedlé rodiny – na samotě u lesa. Všude lesy, klid a ticho. Žádný městský hluk.

Tak proč ho nemohl prodat. Proč ho nikdo nekoupil.

Historie ho musela předejnat na míle daleko. Prý se tam kult scházel, pravili lidé z okolních vesnic. Magie a čáry ho proklely a každého, kdo v něm kdy žil. Nikdo nechtěl nic říci. Všichni se od něj drželi na hony daleko.

Tak proč právě Wong? Co na něm bylo tak ... jiného, že ten dům koupil. Možná náhoda nebo možná i osud, napadlo pana Kárného.

Pan Kárný se zamyslel tak, že zprvu ani nevnímal to, co pan Wong, budoucí majitel říká.

„Pane Kárný, ja to beru,“ ozývalo se kolem jeho uší a on až po chvíli začal zase vnímat. „Beru to!“

„Cože? Co? Vy to...“ Slyšel ta slova, ale pořád je nedokázal pořádně pochopit.

„Koupim ten dům, ale budu chtít kompletny posudek o stavu te...“

„Vody. Jasně. Budete to mít...“ Byl z toho mimo a musel se dostat nohama na zem. „Všechno, co si budete přát pane Wongu,“ zajásal. Jeho celá duše řvala radostí.

Makléř Kárný prodal Sluneční dům. Konečně se zbavil kamene, co ho tak dlouho tížil. Už o něm nebude muset slyšet. Nikdy!

Jak čas plynul, zjistil, že jeho naděje brzy vezme vítr a rozfouká je po okolní krajině. Svůj postoj k domu však změnil on sám. I když byl vlastně pod vlivem okolností. Při pohledu na rodinku, která jednoho mírně slunečného dne, přijela, aby se do zprovozněné části domu nastěhovala, mu přímo učarovala. Jeho srdce změklo a on sám měl pocit, že se mu i lehce přilepšilo. A tak se vlastně i on zasloužil o založení dětského domova – Sluneční Dům. Jeho jméno pak později nechal pan Wong vytesat do prvního schodu na přední verandu.

Slunce se začínalo chýlit na stranu a vše bylo zalito jemnými zlatými paprsky, které se odrážely od nových skelných výplní v oknech. Stromy kolem získaly decentně rudý nádech a ještě měly sílu listy udržet na svých větvích a na rybníku za domem posedávala poslední ochmýřená zvířena.

„Budeme muset rozhodně ten rybník zabezpečit,“ řekl Kárný, když si všiml, v jaké blízkosti rybník u domu je.

„S tím se počítá,“ řekl pan Wong. „Ohradí se prostor kolem domu tak, aby se děti nemohli blíz dostat.“

„Mohli bychom opravit molo, které tu je. Je sice malé, ale není důvod, aby zůstalo v takovém stavu.“ Podíval se na pana Wonga a jeho kývnutí bylo pro Kárného souhlasem.

V tom sebou pan Kárný trhnul a málem skončil na zemi. Když se ohlédl, co ho málem srazilo na zem, spatřil holčičku s malými copánky na hlavě. Panu Kárnému stačil jeden jediný pohled, aby věděl, ke komu holčička patří.

„Bum,“ zvolala a začala se smát.

„To nesmíš,“ řekl pan Wong česky. Nechtěl svou dcerku mást. Začne jí učit její rodný jazyk, až bude mít na to věk. Jeho žena si stála za tím, že by měla malá May umět hlavně česky.

„To je v pohodě. Moje dcera by měla být skoro stejně stará. Třeba se jednou budou kamarádit,“ dodal Kárný a usmál se taky.

Nebe se zatím zatáhlo a potemnělo. Oba muži měli už nakročeno k domovu, ale malá May zůstala stát na místě a dívala se k rybníku, který zatím nebyl nijak zabezpečen. Byl nadosah. Byl tak blízko a přesto pro malou May tak daleko.

V tu chvíli jakoby něco spatřila. Něco u vody. Stín, který ale zase zmizel. Otočila se a následovala svého tátu.

Opravy domu byly už v plném proudu. Investoři, které pan Kárný sehnal z řad těch, kteří mu ještě věřili, ale moc jich nebylo, přinesli do projektu kapitál a pan Wong díky svým kontaktům z řad asijské komunity v Čechách i pracovní sílu, která byla ochotna snad jen ze solidarity pomoci za minimální mzdu. Nakonec se přidalo i pár nezaměstnaných z nejbližších vesnic a i přes zkazky, co se o domě šířily všemi směry, se ze Slunečního domu stala dobrá charitativní činnost. Netrvalo dlouho, do zimy bylo stále ještě daleko, a domov byl hotový, malá zídka kolem domu byla postavena a na zadní zahradě vyrostlo několik lamp v industriálních stylu a jedno malé dětské hřiště s několika prolézačkami.

Celá pracovní skupina byla s výsledkem svého díla spokojená a posledního večera před oficiálním otevřením byl Sluneční Dům řádně zapit.

Téhož večera šla malá May opět k rybníku. Chytré a zvědavé děvče přelezlo pracně zídku a cupitalo krátkými krůčky po upravené cestě až k novému molu, u něhož byla přivázána jedna lodička. Na vše z nebes hleděl jasný Měsíc a nechal se odrážet v čisté hladině rybníku.

May zůstala stát na začátku mola a nechala se ovládat tichem. Pak udělala první krok a pak druhý a pokračovala, až neskončila na samém konci, kdy už viděla vodní hladinu z takové blízkosti, jako kdyby byla přímo u ní.

Ticho ji obklopilo.

„Připoj se k nám,“ šuměla vrba stojící u kraje rybníku, ale přítom na vzdálené straně od mola.

Ticho se stalo magnetem, který ji táhnul blíž k vodní hladině.

„Bud' s námi navěky,“ halekal rákos vyrůstající u paty mola.

Dívka sledovala svůj obraz na vodě – trošku rozmazaný, falešný a strašidelný. Natáhla po něm ruku. Její nohy se lehce odlepily od dřev, na nichž klečela. Jen kolena a pravá ruka se teď dotýkala dřev.

„Budeš velmi šťastná,“ šeptaly vlny.

Když se jí pravá ruka smekla a dívka už už byla ve vodě, někdo jí chytnul za rameno.

„Dávej pozor maličká,“ řekl známý hlas.

„Hlasy se se mnou chtěly bavit,“ zašeptala May.

„Hlasy? Ty neposlouchej. Nikdy nevíš, jestli jsou dobré nebo špatné,“ řekl pan Kárný a usmál se.

„Aha.“

„Běž za maminou do tepla,“ odpověděl pan Kárný a po očku ji sledoval, jak přelezla zídku a zmizela v domě. „Ha. Budeme muset zvýšit ochranný systém kolem domu.“ Pak se otočil. Stál na molu a pozoroval okolí. Napadlo ho, že by ji měl opravdu seznámit s Evou. Rozuměly by si, tím si byl jist. V ten moment nic neslyšel. Žádné hlasy. Jen ticho. Umocňující, čarovné ticho. A pak se podíval na svůj odraz ve vodní hladině.

„Musíš to udělat,“ šeptal jeho odraz. „Je to jediný způsob, jak tomu zabránit. Nesmí sem přijít. Nesmí se setkat,“ hlas byl neurvalý, tísnivý a naléhavý a zůstal v jeho hlavě celý večer. Strnule zíral před sebe a nic kolem nevnímal.

„Strejdo,“ překvapila ho May a snažila se vydrápat na jeho stehna. Zvykl si na to, že mu tak říkala. Strávil s Wongovými tolik času, že už se ani nedivil.

„Copak maličká,“ zašeptal a hlasy v jeho hlavě nemizely.

„Taky slyšíš hlasy,“ zeptala se.

Překvapilo ho to. „Možná,“ odpověď.

„Neposlouchej je. Nikdy nevíš, jestli jsou dobré nebo zlé,“ zašeptala.

Bylo mu jasné, že má pravdu, ale on už nebyl sto to změnit. A ani May už nemohla. Karty byly v tu chvíli rozdány a ještě téže noci došla panu Kárného jedna věc – Sluneční Dům ho tak či tak zabije.

Uplynulo ani ne šest měsíců. Zima odešla a do kraje se ledabyle vplížilo Istivé a zákeřné jaro. Na mezích ve stínu ještě děti mohly najít pozůstatky sněhových přeháněk a led na rybníku byl tak tenký, že

by neunesl ani vrabce. Voda v nejbližší řece se rozvodnila a zalila nedaleké pole, z čehož farmáři nebyli příliš nadšení.

Pan Wong byl ve svém živlu. „Nešťastné“ děti Sluneční Dům milovali, tedy alespoň se tak tvářily. Najmul kuchařku a dvě uklízečky. Sjednal s nejbližší školou jednoduché brigády studentů, kteří by děti mohli hlídat, jako dozor navíc.

Všechno klapalo, jak mělo.

Duch jezera, jak ho May pojmenovala a ostatním dětem domu vyprávěla neuvěřitelné zkazky, už May neoslovil. Místo ní si našel jinou oběť – pana Kárného. Kdykoli se tak zastavil, aby se přivítal s panem Wongem, ho hlas ubezpečoval, že bude vše v pořádku, pokud sem nepřivede Evu, aby se skamarádila s May.

A tak dokud tu pan Kárný byl, seděl na molu a dlouze a hloubavě pozoroval vodu rybníku. Jeho víčka ztěžkla a pod očima se mu začínaly tvořit temné kruhy, jak jeho nemoc dál útočila na každou zdravou buňku v jeho těle. Plicař už mu nelhal. Bylo to vážné a podle doporučení se měl šetřit.

A tak trávil veškerý volný čas právě ve Slunečním Domě. To se mu jedné noci stalo osudným.

Dveře do sklepa byly otevřené a uvnitř se svítilo. Pan Wong právě rovnal botky do řady, aby se o ně v noci nebo ráno nikdo nepřerazil, když zaslechl hluk vycházející právě odtamtud.

„Kdo to muze být,“ zašeptal překvapeně a šel se podívat. Nevzpomínal si, že by tu nechal otevřeno, natož rozsvíceno.

Do sklepa to byl asi patnáct schodů. Některé příčky byly časem ztrouchnivělé. Na to jediné pan Wong zapomněl. Nepočítal s tím, že by sem nějaké dítě samo vlezlo, a teď svého rozhodnutí litoval.

„Halo,“ zavolal dolů, ale žádnou odpověď nedostal, a tak musel on sám sejít dolů a alespoň prostor zkontrolovat. V tuhle chvíli tu měli tři děti + May. Všechny už v tuhle pozdní hodinu měly spát ve svých postýlkách.

„Je tu někdo?“

Opětovně žádná reakce.

Sklep nebyl velký a oproti jiným starým sklepům byl tento skoro prázdný. Jen pod malým okýnkem u stropu byla malá knihovnička plná starých knih. Před ní stál pan Kárný a něco drmolil.

„Roberte, jsi v požadku,“ zeptal se pan Chang.

Kárný se otočil a jen tupě zíral před sebe. „Už nemůžu. Jsem vyčerpaný Cheune. Jsem vážně vyčerpaný. Snažil jsem se tomu bránit a být statečný, ale už to nedokážu. Už je dál nemůžu poslouchat. Tvá dcera měla pravdu.“

„O čem to mluviš?“

„Řekla mi, že nemám poslouchat ty hlasy, protože nevím, zda jsou dobré či zlé. A oni jsou, Cheune, oni jsou tak...“ Ztuhl a ještě víc se upřel na bod na zdi, z níž trčelo několik odhalených drátů.

„Nechapu. O čem to mluviš?“

„Jsou zlí... ty hlasy jsou jako rakovina, co mi žere plíce. A už je pozdě. Už se to nedá zvrátit. Nezachráním je. Ani May, ani Marka, ani Evu. Nikoho. Je pozdě, Cheune, pozdě.“

Pak si toho pan Chang všiml. Několika odhalených drátů, které ještě nebyly schovány v krytu, který by chránil nejen je, ale i lidi kolem. Všiml si i toho, že Robert Kárný, majitel končící realitní kanceláře, otec dívky jménem Eva, drží v ruce štípačky, z nichž pracně serval pogumované krytí rukojeti.

„Bože, co to ceš delat,“ vyjekl, ale už nestačil nic udělat. Robert Kárný se na něj smutně podíval a pak se štípací nůžky zakously do spleti odhalených drátů. V ten mžik to všechno zajiskřilo. I Robert Kárný se rozzářil, jako vánoční ozdoby na stromku, který už nekoupí. Během několika vteřin však všechno potemnělo a Sluneční Dům se poprvé po dlouhé době zahalil do temnoty.

Robertovo tělo se v dýmu a kouři sesypalo k zemi. Pach spáleného masa ovládl celý sklep a pan Chang byl vším tak ochromený, že nedokázal ani brečet, ani začít zvracet. Jen tam stál a tupě zíral před sebe.

Ještě dlouhé týdny viděl ohořelé tělo všude, kam se podíval. Pach spálených kostí se nesl všemi prostory domova. Musel najmout specialisty, aby se toho pachu zbavili. Musel objednat elektrikáře, aby opravily elektrickou síť a bez ohledu na to, co všechno ještě musel udělat pro dům, a pro děti, musel dát dohromady sebe.

Rozhodl se, že pomůže vdově po jeho příteli, se vším čím bude moci – pohřeb, zajištění nemovitosti a další důležité či nedůležité věci.

A pak se to stalo. Vdova se psychicky zhroutila a přes veškerou snahu přátel a rodiny skončila v psychiatrické léčebně, kde byla několik let. Nechala po sobě dluhy a dceru, Evu, která se teď stala skoro sirotkem a tak ji stát poslal do péče přiděleného ústavního zařízení. V panu Changovi se ozval vnitřní hlas a vyžádal si, aby Eva Kárná byla přemístěna do Slunečního Domu, protože tak by si to její zesnulý otec přál.

Sluneční Dům, podzim 2014

Marek se bál pohnout. Celé jeho tělo bylo jako kámen. Stačilo několik fotek a téměř celá moderní historie Slunečního Domu se vtiskla do jeho mysli jako pečeť. Jako kdyby byl u všeho, co se stalo. První setkání Changových s Kárným. První setkání May s otcem její kamarádky. Jeho apel na to, aby May neposlušala hlasy a jeho otupělé chování, když se těmi samými hlasy nechal zmanipulovat k sebevraždě, kterou měl stále před očima.

May seděla naproti němu. Netrpělivě mačkala plyšového psa, který zůstal po dětech na pohovce. Zapomněla v tu chvíli na to, že se na ni rodiče stále zlobily – kvůli škole, kvůli Markovi, kvůli tomu, co teď dělala – nechávat se zvěčňovat na plakáty. To bylo pod otcovu úroveň.

„Tak co? Co jsi viděl? Jak do toho zapadá Marika?“

„Tu jsem neviděl.“

„Jak to?“

„O to teď nejde.“

„Jak nejde?“

„Říkala jsi, že Kárný spáchal sebevraždu, protože si myslel, že umírá, ale nebylo tomu tak. Souhlasí?“

„Jo. To sedí.“

„Tak už vím, kdo nebo co za to mohlo. Nebo si to alespoň myslím, že vím.“

„Tak už to vysyp.“

„Zeptám se. Pamatuješ si, jak ti Kárný jaké malé říkal, že nemáš poslouchat hlasy, protože nevíš, jestli jsou dobří nebo zlí?“

„No...něco takového mi asi řekl. Málem jsem se tehdy utopila v rybníku, ale už nevím, co mi říkaly. Už je to dlouho.“

„Pro mě je to pár vteřin. Ty hlasy šeptaly nejen tobě ale i jemu. Chtěly nejdřív utopit tebe a pak chtěly, aby se s tebou Eva nikdy neseťkala.“

„Proč? To...to mu nerozumím.“

„Vždyť je to jasné. Něco tady nechtělo, abyste se setkaly. Vy dvě, tady. Myslely si, že je Kárný dost silný na to, aby se zalekl, odjel a už se nikdy nevrátil. Když to nevyšlo. Donutily ho zabít se, protože si někdo myslel, že jeho smrt zabrání vašemu setkání.“

„Ale to se nestalo. Eva skončila tady.“

„Proč,“ zeptal se Marek.

„Protože... Protože to někdo chtěl?“

„Protože to tvůj otec chtěl. Došel k názoru, že by tu Evě mohlo být lépe, protože tu její otec nechal část sebe.“

„Jak by mohl? Vždyť nic neznamená. Nikdy by se mu nepodařilo přesvědčit soudy o něčem takovém. Řekly by, že je to místo, kde Evin otec spáchal sebevraždu, a tudíž pro dítě nevhodné prostředí.“

„To by dávalo smysl.“

„Pak tedy musel být někdo nahoře. Někdo hodně nahoře,“ řekla potichu May.

V tom se ve dveřích objevila paní Wongová.

„Omlouvám se, že vás ruším, ale přinesla jsem vám ty podklady o přijetí Evy Kárné a Mariky Svatošové do naší péče.“

„Paní Wongová a nemáte nějakou...fotografii? Ta by nám hodně pomohla.“

„No...mohla bych se po něčem podívat, ale bude to oříšek. Už je to mnoho let.“

„Budeme rádi, když se o to pokusíte,“ odpověděl Marek a paní Wongová se vzdálila.

Opět zůstali sami.

Oheň v krbu divoce praskal a pohrával si se světlem a stínem v místnosti tak, že to chvílemi vypadalo jako v pohádce. Oba dva se chtěli odpoutat od toho, co je sem zavedlo, i když museli přiznat, že tu byla přímo kouzelná atmosféra.

„Na jednu stranu si říkám, že tady se muselo krásně vyrůstat,“ zašeptal, aby nerušil atmosféru.

„Jasně. Po dnešku si budu říkat, že jsem vyrůstala v domě, který má poltergeisty, mluvící stromy, vražedný rybník a jednu brutální sebevraždu. Teď mi tak dochází, že to rodiče skvěle maskovaly. Prý spodní vody z řeky, která se rozvodnila. Jak chytré.“

„Fajn, fajn. Beru zpět. Je to dům hrůzy.“ Natáhl se pro papíry, co jim přinesla paní Wongová.

„Čti mi něco,“ zašeptala May a přitulila se k němu.

„Dobře. Něco.“ Přimhouřil oči na první papír. „Z moci mi svěřené orgánem pro ochranu dětí předávám já, níže podepsaná Kasandra Štědrá, sedmiletou Mariku Svatošovou do péče dětského domova Sluneční Dům. Platnost tohoto rozhodnutí pozbývá na účinnosti dnem plnoletosti nebo její adopce do rodiny. Tímto zavrhuji pěstounskou péči či případný přesun do jiného dětského domova. Bla, bla, bla.... V Praze dne 2. 6. 2007.“

Já, Olena Svatošová, teta výše jmenované Mariky Svatošové, se zříkám práva opatrovnického a to z důvodu neschopnosti živit dalšího člena rodiny bla, bla, bla. Za garanta mé neteře určuji právničku Kasandru Štědrá, bla, bla, bla.

Ta ženská je všude,“ dodal a položil papír na stůl. Vzal do ruky další.

„Dnem 5. 5. 2000 bude Eva Kárná přemístěna ze státního dětského domova do dětského domova Sluneční Dům a to na žádost budoucího opatrovníka Cheuna Changa, na podkladu závěti Roberta Kárného a s přihlédnutím k případným osobním vazbám. Za platnost rozsudku je zodpovědná níže podepsaná Kasandra Štědrá.“

„Do háje,“ zabručel a cuknul tak, až se May probudila.

„Co se stalo?“

„Kasandra Štědrá,“ zašeptal.

„Kdo???“

„Najdi mi v těch papírech, kdo adoptoval Mariku Svatošovou. A já ti řeknu, kdo je Kasandra Štědrá.“

May se probrala a začala dělat to, co Marek chtěl, i když on už tušil.

„Ne, tady to není. Vydrž.“ Položila papír stranou a sáhla po dalším.“

V tom se ve dveřích, znovu, objevila máma May. „Mám tu fotku,“ zašeptala.

„Paní Wongová, mohu se zeptat?“

„Jistě. Můžeš,“ řekla v klidu.

„Kdo adoptoval Mariku Svatošovou?“

„Vydrž chvíličku. Tyhle věci si dobře pamatoval vždycky můj manžel, ale je pozdě, patrně už usnul. Vydrží to do rána?“

„V pohodě paní Wongová,“ odpověděl Marek.

„Děti. Já vás tady nechám asi dál řešit, ať je to, co je to. Jsem unavená. V kuchyni máte večeři. Dobrou noc.“

„Mami,“ zastavila ji May.

„Ano?“

„Mám tě ráda,“ řekla potichu, ale procítěně.

„Já tebe taky.“

Ještě předtím než paní Wongová odešla, položila na stolek před ně fotoalbum. „Všechny fotky by měly být v tomto albu. Nejsem si příliš jistá, už dlouho jsem se na ně nedívala, ale je to období od roku 2000 až do roku 2010. Doufám, že budete mít štěstí.

Její stín záhy zmizel ve dveřích do privátní části domu. Oheň v krbu ještě vesele hořel a ti dva teď nemohli zpustit oči z fotoalba.

„Já nevím, jestli budu mít energii na to, projít všechny fotky. I kdybych viděl jen do poloviny z nich, bylo by to příliš mnoho. Tenhle dům je vším tak nasáklý, že by mě to možná i zabilo.“ Cítil se nesvůj. Stačilo jen těch pár fotek, které byly pořízeny během založení domu, že se bál, že ho větší dávka minulosti vyčerpá.

„V pohodě. Já se na ně kouknu a ty se případně budeš soustředit jen na některé,“ navrhla mu May a on souhlasil.

„Stejně to nechápu,“ zašeptal po chvíli Marek.

„Co nechápeš,“ řekla May a listovala jednou stránkou alba za druhou.

„Proč by nějaká právnička z Prahy vyvíjela tolik snahy, aby do tohoto domu dostala dvě dívky, které s ní neměly nic společného.“

„A to víš jako odkud?“

„Co bych měl vědět?“

„Že s ní nic neměly společného? Třeba měly a možná, že toho měly společného mnohem víc, než jen jejich jména vedle sebe na kusu možná pro někoho cenného papíru.“

Zarazil se a začal nad tím přemýšlet pod trošku jiným úhlem. May se vrátila k fotkám a jednu z nich dala na stranu. Byla opatrná, aby ji zbytečně neosahala. Prsty na fotkách by jejího otce zabily, jako každého jiného, kdo měl fotky alespoň trochu v lásce.

Natáhl se k ní a začal si ji prohlížet. Standardizované foto několika osob. Ze vzdálenosti skoro dvaceti metrů vyfocena skupina lidí a jako zátiší dům. Mohli si alespoň umýt okna, napadlo Marka, když se na ty šmouhy zadíval. Osob na fotce bylo pět. Dvě z nich seděly na prvních schodu verandy. Další tři stály nad nimi. Dvě ženy. Tři muži. Poznal hned Mayiny rodiče. On byl mezi dvěma bělochy, kteří ho převyšovali skoro o dvě hlavy. Jeden z nich byl právě Robert Kárný. Druhým mužem byl právník Zdeněk Hlavatý. Zastupoval malou vesničku, která si, nakonec, nechala Sluneční Dům přirůst k srdci. Marek skrze fotku viděl, jak si potřásly na dobrý začátek funkčního vztahu. Žena sedící vedle paní Wongové byla Magdaléna Nová, starostka tamní vesnice. Nic neobvyklého. Plno úsměvů.

„Proč jsi vyndala tuhle fotku?“

May otočila hlavu k němu a zamračila se. „Ty sis toho nevšiml?“

„Čeho?“

„Tak se koukni na ten dům pozorněji.“

Zamračil se. Že by mu něco uteklo? Podíval se na celou kompozici pozorněji. Byl podvečer. Slunce dávalo všemu zlatavě rudý nádech. Na příjezdové cestě byl vidět stín člověka, co fotku dělal. Ty okna měl fakt někdo umýt.

Přišlo to rychle. Rychleji než kdykoli předtím. Fotka ožila během vteřiny a zatáhla ho do děje...

„Musíte se pořád takhle tvářit,“ zahalekal fotograf.

„Nejsem tady kvůli fotce, zakřičel právník v obleku s kravatou. „Mám ještě jednu radu.“

„To vydržíte, Zdeňku,“ zarazila ho starostka Nová. „Kdo Vás platí?“

„Vy, Magdaléno,“ odpověděl.

„Tak se usmívejte, ať to může Bedřich vyfotit a my se zase můžeme vrátit k práci,“ řekla ostře a na kameru fotoaparátu se usmála.

„Super. Takhle zůstaňte,“ řekl Bedřich.
 Fotka byla hotova a všem se ulevilo.
 „Konečně. Už se mohu vzdálit,“ zeptal se nervózně právník.
 „Jo. Můžete se klidně vzdálit. Pak Vám zavolám. Čekám na smlouvu k tomu lomu.“
 „Pořád ho chcete zavřít?“
 „Chci a udělám to. I kdybych sama měla vyjet a udělat zátaras. Ta firma z Prahy si moc dovoluje.
 Jak, že se jmenuje?“
 „Střelec, madam.“
 Ke skupince přišel fotograf a tvářil se zmateně. „Mohu se zeptat?“
 „Spust,“ řekla starostka.
 „To je spíše na tady nové majitele Slunečního domu. Všiml jsem si něčeho v okně prvního patra.
 On už tady někdo bydlí?“
 To Marka přimělo začít se soustředit na jinou část fotografie. Jako kdyby se dokázal nad vše povznést a v možnostech fotografie vzlétnul k prvnímu patru. Hledal tu malou May či opravdu špatně umyté okno, které zprvu viděl, ale za sklem spatřil odraz muže, který byl v té místnosti. Bylo to sotva pár vteřin. Patrně už byl na odchodu a jeho pohyb zachytil objektiv fotoaparátu právě v momentu, kdy se zvědavě díval oknem ven – jen šmouha na okně, jen jeho stín.
 Ale teď mu Marek viděl skoro až do obličeje. Bez vousů, tmavší krátké vlasy. Mohlo mu být kolem třiceti let.
 Jako kdyby se jejich pohledy střetly. Nic z toho ale přeci nemohlo být reálné. To vše už se událo, ale teď si Marek nebyl ničím jistý. Začínal cítit tlak v zadní části hlavy. Jako kdyby mu něco sedělo na temeni hlavy a tlačilo vší silou na mozek.
 Záhy přišlo rozmazané vidění. Nadechl se a zavřel oči. Přál si, aby se probudil, aby se byl schopen odpoutat se od tohoto momentu, ale nešlo to. Něco silnějšího ho drželo právě zde. V tomto momentu.
 Otevřel oči.
 Stále zíral na tu neznámou tvář. Jeho oči byly tak moc soustředěné na něco, co muselo být za Markem, ale z nějakého důvodu se Marek nedokázal otočit.
 Jejich pohledy se střetly tolikrát. Nepříjemný pocit se začínal prohlubovat. Tlak v mozku začínal sílit.
 Mezi dvěma lidmi teď nebyla skoro žádná bariéra. Žádná zeď ni sklo. Pod očima neznámého byly silné vrásky, které ho v očích Marka dělaly starším.
 „Marku,“ ozvalo se odevšad. Trhnul sebou doprava a pak se hlas ozval znovu. „Marku!“ Vše se začínalo třást, až se v jednu chvíli všechno rozpadlo.
 Spadnul na zem a na tváři cítil koberec.
 Ležel ve Slunečním Domě, na podlaze společenské místnosti. V krbu dohořival oheň, ale v místnosti bylo stále teplo.
 „Co se stalo,“ zašeptal.
 „Málem to vypadalo, že jsi v kómatu,“ špitla May a pomohla mu se zase posadit. „Viděl jsi něco? Všiml sis té šmouhy?“
 „Mnoho otázek,“ odpověděl.
 „Promiň,“ omluvila se May.
 „To nemyslím. Já mám mnoho otázek. Viděl jsem tu šmouhu, ale on to byl vlastně stín.“
 „Stín?“
 „Nějakého chlapa. Ten fotograf, co tu fotku udělal, se začal ptát, ale tvůj otec mu nebyl schopen odpovědět.“
 „Jako, že nevěděl, kdo to je?“
 „Spíš, že tam v tu dobu nikdo neměl být. Dům byl teprve před kolaudací.“
 „A nemohl to být nějaký zaměstnanec?“
 „Pochybuju. Přišlo mi, že se snaží, aby ho nikdo neviděl, ale přesto musel být u toho.“
 „A jak vypadal? Možná by si ho někdo z našich pamatoval.“

„Kolem třiceti, možná čerstvě oholený. Vypadal jako pracant. Podle vrásek a kruhů pod očima musel v poslední době opravdu hodně pracovat, ale nevypadal jako dělník. Spíše jako intelektuál. V očích měl něco, co jsem nikdy neviděl. Ani to nedokážu popsat.“

„Tak co dál,“ řekla a položila album na stůl. „Začínám být unavená.“

„Tak to já taky. Přijde mi, jako kdyby ze mě teď ten výlet do minulosti vzal skoro celý život.“

„Taky málem vzal. Neměl bys to asi přehánět. Bylo toho na nás moc.“

„Takže budeme pokračovat zítra?“

Kývla a pomohla mu vstát.

Žhavé v krbu skoro všechno vyhaslo a celá místnost se definitivně ponořila do tmy. Za vrzání schodů se May a Marek přesunuli do jejich pokoje, kde záhy brzy rychle usnuli. Oba se svými vlastními starostmi. Marek měl v hlavě neznámého muže, který ho dokázal ve fotce udržet tak dlouho, až to jeho vlastní tělo vzdalo. Nechtěl se s ním potkat v reálu, pokud dokáže tohle jenom v kusu speciálně upraveného papíru. May se ponořila do pochmurného snu, kde ji pronásledoval duch Mariky, který sídlil v její mysli. To, že už se nějakou dobu neprojevila, nahánělo May strach. Měla pocit, že to musí něco určitě znamenat.

Marek sebou trhnul. Jako pan Kárný, kterého kdysi malá May srazila. Otočil se a v měsíčním svitu tvář spící May. Její pleť teď zářila jako alabastr.

Uvědomil si, že přemýšlí nad snem, co se mu zdál, ale nedokázal si vzpomenout. Vše z onoho snu bylo v mlze.

Po chvíli přemítání a zírání do prázdna se posadil. Matrace se pod jeho vysportovaným zadkem trochu propadla. Zamyslel se. Představa, že by měl jít zítra alespoň na pár hodin do práce, vyběhnout ty schody do jeho pracovny a něco vytvářet, ho doháněla na pokraj šílenství. Došlo mu, že se musí trochu rozhýbat. A teď neměl na mysli jeho vlastní práci. Prostě se musel postavit a to nutkání vstát začínalo sílit.

Postavil se. Oknem viděl část zahrady a temný les. Sotva pár metrů od domu. Cestu k němu ozařovalo několik lamp, které si vybavil z fotek, co viděl večer. Rybník pak musel být na druhé straně. *Měl by si to tady ráno obhlédnout*, napadlo ho.

Otočil se a chvíli pozoroval spící May. Její spánek byl klidný. Než on sám konečně usnul, cítil, jak se jí zdá něco zneklidňujícího. Chvěla se a zimou to rozhodně nebylo.

Jeho mysl na okamžik bloumala prostorem a pak se zasekla na určitém místě její tváře. Na pár vteřin v ní Marek viděl dívku z plakátu, její mrtvou kamarádku Mariku.

Musel rychle pryč. Neodkázal v ten moment načerpat víc, než dosud dokázal.

Schody vrzaly pod lehkostí slepé baletky, ale jeho neohrabanost slona v porcelánu napomáhala, aby se zvuky, i když tiché, šířily po celém domě.

Doufám, že jsem nikoho neprobudil. Sešel do přízemí a zamířil hned do společenské místnosti. Po chvíli práce nad polomrtvými uhlíky se mu i oheň podařilo přivést k životu a celá místnost se s decentní citlivostí opět probudila k životu.

Na stole před krbem leželo album fotek, jak ho tu večer nechali. Posadil se a začal hledat podobné jevy jako ten, který našla sama May. Nadechl se a připravil se. Musel projít všechny fotky, které v albu byly.

Čas se plazil po zdech. V krbu oheň skomíral, aby mohl být znovu oživen a pak si svůj cyklus života a smrti prošel ještě jednou. Marek musel být opatrný. Delší sledování fotky by ho poslalo na trip po historii a událostech, které byly před a i po tom, co byla fotka vytvořena. Jedna fotka – maximálně pár vteřin. Víc si nemohl dovolit.

Úkol, který si dal, a který se zprvu jevil jasný jako právě oheň v krbu, se stal náročným gordickým uzlem, který ho pomalíčku vysával. Pár vteřin na každou fotku bylo příliš málo, na to, aby se vůbec ve

fotce stihnul Marek zorientovat. Musel tak podezřele vyhlížející fotky prohlížet znovu a znovu. V právě několika vteřinových cyklech, aby tak uchránil svůj vlastní mozek od exploze informací a emocí. Našel několik fotek, které se mu nezdály. Do nich se ale on sám musel ponořit o něco hlouběji. Povrchově a ledabyle už nestačilo. Mohlo by se stát, že by něco důležitého přehlédli.

Jedna z nich mu odhalila pohybující se šmouhu v zadní části zahrady. May bylo deset let a její otec právě dokončil rekonstrukci pískoviště se skluzavkou. Musel u toho vyfotit pár dětí, aby si to mohl založit do své sbírky. Bylo léto a na vše pralo sluníčko se vši svou silou. Lianna (Li-Ann) Wong, matka May, pobíhala kolem a v ruce svírala džbán s limonádou. Marek si ho všiml, až když se děti zase rozprchly po zahradě. Stál za hradbou vysázených tisů, v části, kam ještě děti nesměly. Pozoroval je a bylo jasné, koho pozoruje – May a Evu. Už se sprátelily. Už bylo jasné, že je nikdo od sebe neoddělí. Kde byla v tu chvíli Marika? Došlo mu, že do domova Marika dorazila až v roce 2007. Ty dvě už musely mít pěkně svázané sesterské pouto.

Co tady vlastně hledal? Nedokázal na to přijít. Potřeboval se k němu dostat blíž. Mnohem blíž.

Odtáhl svou pozornost od dětí, i tisů, čerstvé limonády a pálícího slunce. Trhlo to s ním, když se jeho mysl vrátila zpět do reálného času, kdy oheň v krbu zase začínal ohlašovat svou smrt.

Nadechl se a na chvíli se zamyslel. Musela tu být fotka, co by Markovi poradila mnohem víc. Něco osobnějšího. Intimnějšího. Žádné společné fotky. Bylo mu jasné, že s pravděpodobností východu Slunce dalšího rána ho najde na další hromadné fotce. Někde vzadu, za oknem, za stromem. Pozorovat, memorovat a bůh ví co dalšího.

Chtělo to něco....

Našel fotku, kterou někdo vyfotil náhodou. Podle rozmazání to musela být May. Na fotce byl pont, který vedl pár metrů do rybníka. Byl z části zrenovovaný. Markovi došlo, že je to z doby, kdy v domě ještě nikoho neměli. V době, kdy žil Robert Kárný, protože i ten zažil pont opravený a připravený k použití.

Muselo to být ještě v roce 1999, z kraje doby, kdy to tu koupili Wongovi.

Začínal se soustředit. Teď už mu průchod do fotografie neměl dělat potíže. Jeho mysl se měla vnořit do světa, který tu byl zachycen. Mělo to být jednoduché jako zapnout světlo v obývacím pokoji. Jenže nebylo.

Z nějakého důvodu se mu nedařilo se napojit na vlnu fotografie. Così mu v tom bránilo. Upřeně sledoval každíčký detail. Mhouřil soustředěně oči tu Na vodu, tu na dřevo pontu, tu na obrys stínu. Nic. Jeho ruce se začínaly třást se vzrůstajícím tlakem. Cítil, jak se drobné kapiláry v jeho očích naplňují krví a praskají. Fotografie se konečně pohnula. Nepatrně. Téměř nepostřehnutelné, ale on se mohl konečně něčeho držet. A to také dělal. Dal do toho malého místa všechno.

Bral si i ty poslední zbytky energie, co měl. Žíly na pažích měl tak naběhlé, že to vypadalo, jako kdyby místo posilovny svaly naháněl dopingem. Z havraních vlasů mu stékaly potůčky potu a jeho rty byly téměř mrtvolně bledé.

Na fotce se zatím rozpochybovala voda pod molem. Nic výrazného to nebylo a Markovi docházela síla. Začínal se propadat do bezvědomí. Jeho oči se křečovitě snažily zůstat otevřené, ale jak ho síly opouštěly, nedokázal ovládat už téměř nic.

Náraz vzduchu ho téměř poslal pod vodní hladinu. Na poslední chvíli fotka konečně ožila, ale on už neměl v rukách nic, s čím by mohl pracovat. Jeho tělo se pozvolně vznášelo na vodní hladině. Každíčká vrstva jeho nočního oblečení vysávala vodu jako houba a pak se celé jeho tělo ponořilo a začínalo klesat. Pak sebou několikrát trhlo, jak nemělo přístup ke kyslíku. Škubnutí byla výrazná, ale k ničemu nebyla. Byl ve fotografii z roku 1999 a pomalu umíral. Jeho tělo sebou ještě jednou trhlo, když ucítil, že se ho někdo dotknul. Chytl ho za límec jeho trička na spaní a vytáhl ho z vody ven.

Venku byl chlad. To bylo první, co cítil, když se konečně probral. Byl na malém molu a nad sebou měl temné nebe plné hvězd. Byla vážně zima. Trvalo mu chvíli, než byl schopný se pohnout. Slyšel, jak někdo silně oddychuje. Muselo mu to vzít hodně energie, aby Marka vytáhl z jeho vodního hrobu.

„Díky,“ zasípal Marek ztěžka a chtěl se pohnout. Chtěl se otočit a poděkovat tomu, kdo ho zachránil, ale nemohl. Celé tělo měl teď tak ztuhlé, že byl rád, že se ještě dokáže nadechnout.

„Musíš být opatrný, když vstupuješ do astra.“ Hlas měl jeho zachránce drsný, jako kdyby dlouho s nikým nemluvil. Jako kdyby některá slova už pozapomněl a pak to Markovi došlo. Ještě nikdy ho nikdo v tomto podivném snu nekontaktoval. Vždy byl jen pozorující. Náhodný kolemjdoucí. Nechtěný svědek.

Začínal cítit, že jeho tělo konečně získává svou přirozenou teplotu. Jeho hlava se už mohla otáčet na stranu. A Marek patřil mezi ty zvědavé. „Astrem,“ zeptal se a přitom se otočil za hlasem. Poznal ho na první pohled. Muž kolem čerstvé čtyřicítky. Byl vyšší, než Marek čekal, a v určitých partiích i pohublý. Oblečení, které měl na sobě, tento dojem ještě zvýrazňovalo. Kdyby měl Marek špatný úsudek o lidech a držel se efektu prvních čtyř vteřin, tipnul by ho na bezdomovce, co záhy umře hladu. Vlasy měl krátce střižené s šedinami na skráních. Na bradě pár nedbale upravovaných vousů a jeho šedé oči křičely vyčerpáním.

„Astro ... astrální svět, který obklopuje všechno kolem nás. Prostupuje námi. Nic ti neříká astrální projekce? Bože ta dnešní omladina.“ Tu poslední větu už říkal jen sám sobě. Otočil se a znavený životem a svou vlastní dlouhou existencí se dal na odchod. Nečekal na Markovu reakci. Nepotřeboval ji. Skoro by se mohlo zdát, že jí i opovrhoval.

„Počkejte,“ zavolal na muže Marek. Byl sám překvapen, že s tímto duchem Slunečního domu vůbec komunikuje. Chtěl vědět víc, ale to se nejdřív musel postavit na vlastní nohy.

Záhadný muž zatím mizel v padající mlze.

Marek se z polo sedu napřímil do sedu. Cítil, jak se jeho ztuhlé tělo ztěžka hýbe tak, jak si jeho majitel žádá. Jako rozbitý stroj bez důležitých součástek se nakonec postavil. Připomínal loutku, kterou by měl někdo vést, ale nikdo takový tu nebyl.

Muž už v mlze zmizel docela a Marek neměl tušení, co teď. Nikdy se do takové situace nedostal. Jak se odpoutá od fotky, když ani nemá tušení, co se vlastně během jeho propojení s fotkou stalo? V hlavě měl plno otázek, ale odpověď nedokázal najít ani jednu.

„Kde jen je,“ zašeptal a sunul se dál. Tělo postupně už úplně povolilo, a když došel k domu, mohl jít zcela normálně. Na první pohled vše vypadalo zcela normálně. Mlha sice zahalovala celé okolí kolem domu, ale uvnitř se svítilo. Patrně už padla i tma. Přes mlhu to však poznat moc nebylo.

Došel k oknu a nahlédl dovnitř. V krbu hořel oheň, ale v místnosti nikdo nebyl. Vlastně nikde nikdo nebyl. Sluneční dům se ponořil do hrobového ticha. Jen zdálky se ozývalo šplouchání vln o dřevěné molo.

„Prosím, už ne,“ ozvalo se odkudsi. Bylo to jako výkřik do tmy, o kterém Marek začínal pochybovat, zda se opravdu stal. Ani neměl představu o tom, jestli patřil hlas muži či ženě, nebo možná dítěti. Vše se zase ponořilo do ticha.

Opět se natáhl, aby se kouknul do domu. Oheň už byl vyhaslý a nic po něm nezbylo. Jen poslední zbytky umírajících stínů se mihly prostorem. Marek do šera mžoural očima a snažil se rozlišit jednotlivé obrysy věcí před ním. Nepodařilo se mu to.

„Když to nevyjde, tak tě budeme muset obětovat,“ sykl jiný hlas. Zněl reálněji, než ten předchozí. Víc při zemi. Víc lidsky a přesto z něj měl Marek pocit, že je něco špatně, že tohle celé je špatně. A ať to je cokoli, už nemůže být v nějaké fotce.

„Já nechci umřít,“ řekl první hlas. Teď už si Marek mohl být jistý jednou věcí. Hlas patřil ženě. Ženě, co škemrá o svůj život.

„Víš, jak to chodí. Když prohraješ, tak zemřeš,“ odpověděl rázně ten druhý hlas.

„Vždyť jsme to měli udělat společně,“ zavyla žena a do hlasu se vkradla úzkost.

„Ale ty jsi nás podvedla. Dala jsi to jí a ani nevíš, zda je toho hodna,“ odpověděl další hlas, který se doposud nezval. Marek ho poznal. Patřil muži, co ho zachránil, témuž muži, co byl na mnoha fotkách jen jako stín.

„Myslela jsem, že nám pomůže,“ vzlykla žena.

„Je jí sotva pár měsíců. Jak si můžeš být jistá, že nám pomůže.“ Odpověděl muž „za oknem“.

„Cítím to ve svých kostech,“ odpověděla žena a z hlasu se jakoby náhodou vytratila veškerá bázeň. Teď hlas zněl razantněji.

„Jak jsem řekl,“ řekl druhý, předtím výhrůžně znějící, hlas. „Jestli to nevyjde, tak tě budeme muset obětovat.“

Marek začínal vnímat to, co se kolem něj děje. Hlasy vycházely z přední verandy. Musely. Byly tak blízko a přitom tak vzdálené, že mohly vycházet jediné odtamtud. Skrze dům byly daleko, ale když se člověk zaměřil na části hlasů, došlo mu, že je slyší sotva na pár kroků od sebe.

Plížil se podél zdi, aniž by si uvědomil, že ho v mlze jen těžko uvidí. Když byl na kraji, jejich hlasy zesílily. Nad vchodech svítilo světlo od zářivky. A pod ním, na verandě stáli tři lidé. Dva muži a jedna žena. Žena byla na první pohled velmi mladá. Černé dlouhé vlasy jí sahaly až skoro po pás a ve větru se jí nepatrně chvěly. Muž, kterého Marek neznal, byl mladší než muž, co Markovi zachránil život. Mohl být o pár let starší než žena. Otočila se a Marek jí viděl do obličeje. Jemné rysy, výrazná ústa a pronikavě bodající pohled. Ta musela být přinejmenším právníčka, napadlo Marka.

„Kasandro, Marika je od teď tvůj problém. Musíš ji hlídat, když selže, selžeme všichni,“ řekl rázně muž „za oknem“.

„Hlavně, aby tobě tvůj tah vyšel, Stuarde,“ sykla zlostně Kasandra a podívala se na čtvrtou osobu, co seděla dosud v houpacím křesle skryta ve stínu všeho a všech. „Stojíš při mně, Roberte?“

Vynořil se ze šera jako smrt. Houpací křeslo se ještě chvíli kývalo dopředu a dozadu a zpět. „Souhlasím s Kasandrou, ale byl bych opatrný. Není s nikým z nás propojená. Je to velký risk.“

„Ale Roberte. To už je přeci dávno passé. Už nemusejí být součástí genového propojení. Teď jde o duševní spojení a přátelství víc než o cokoli jiného. Vidím v ní přechod ze zestárlého systému k novému.“

„Starý systém fungoval,“ sykl ten druhý.

„Fajn. Řekněme, že ti dáme šanci Kasandro,“ dodal Robert a ztuhl. Slyšel hlasy přicházející zevnitř. „Musíte se klidit. Cheun se probral z transu. Nesmí vás tu vidět. Tohle bych jim nevysvětlil,“ zakončil debatu Robert a zůstal stát ve světle. Vypadal zdravě. Ne vyčerpaně. Ne na sklonku smrti. Byl to skoro jako jiný Robert Kárný. Lepší a výkonnější.

Kasandra se s ním políbila na tvář a pak zmizela v šeru tak rychle, že si Marek myslel, že snad uměla zmizet. Muž, který na Kasandru řval, se už teď jenom mračil. „Stejně s tím nesouhlasím. Jsem pro to, aby to zůstalo v rodině.“

„Ale Marku, víš, že je to neudržitelný vývoj. Nemůžeš ji za to trestat.“

„Ale mohu s ní nesouhlasit. Můj syn to ještě neví, ale jednou, až čas přijde, získá to, co mám já,“ řekl Marek a vytáhl z kapsy obálku. „Viděl jsem to,“ sykl zlostně a hodil obálku na zem tak prudce, že se obsah v ní rozlétl na všechny strany. Fotky. Na to konto se ztuhle podíval tam, kde stál Marek. Jako kdyby se díval na sebe, o pár let staršího. Pak udělal pár kroků do šera a zmizel stejně jako Kasandra.

Robert zůstal stát a chvíli se díval na fotky ležící na dřevěné podlaze verandy. „Opravdu viděl, co se stane,“ zašeptal. „Vždyť tuhle schopnost nemá. Nemůže vidět, co se stane. Nebo snad jo?“

Stuart, co tu jako jediný zůstal, si klekl a začal fotky jednu po druhé sbírat. „Marek je hodný člověk. Nemyslí to zle. Kdyby mohl, taky by nechtěl, aby jeho dar a úděl získal jeho syn, ale nemůže to změnit.“

„Proč ne,“ pískl Robert a začal také sbírat jednu fotku za druhou. „Kasandra si vybrat mohla.“

„Je jedináček. Nikoho v blízkém okolí nemá. Nemá nikoho, komu by mohla věřit. Tak si našla tu, které bude moci věřit. Marek má toho, komu předá část ze sebe. I ty ji máš. Je to předurčení. Je to osud.“

„Osud je sračka.“

„Nikdo neříká, že není.“

Poslední fotka byla sebrána a jim zbylo jedno jediné – říci si pro ten večer Sbohem. A tak se za Robertem Kárným zavřely dveře a Stuart zůstal sám. V ruce svíral obálku s fotkami a pak zvedl hlavu a díval se na Marka. Vytáhl náhodně jednu fotku a došel až k němu.

„Je to v Astru, a v rodině, a tak trochu v nás všech. Musíš ji najít dřív, než tam umře. Jinak umřete vy všichni ještě dřív, než své dary ovládnete naplno.“

S tím mu fotku podal a pak prostě zmizel. V šeru, ve tmě a možná i ve světle lampy, co zase začala zářit. A mlha zmizela a ze slunečního domu se ozval hlas malé May, když ještě měla svého strýčka. Všechno kolem ožilo, ale i přesto nad celým domem cosi viselo, ale teď si nebyl Marek jistý tím, zda to bylo dobré nebo špatné. I když špatné nebo spíše zlé to bylo určitě, ale možná, že to mohl být jen osud.

A osud...osud je sračka a je ještě větší sračka, pokud v něj věříte a necháte se jím ovládat.

Markův život byl tak teď ponořený v osudu až skoro po hlavu.

Když zase začal vnímat sám sebe. Seděl na pohovce a v ruce svíral fotku, kterou chtěl prohledat. Rozmazaná, špatně čitelná.

Popisek: Já stejně taky umřu, jako všichni ostatní, ale alespoň nebudu první, ani poslední. Marek. Podzim 1999.

Temnota zůstala stát a ti, co ji mohli zastavit, byli konečně o krok blíž svému cíli, i když si to sami neuvědomovali. Byli v tu chvíli příliš slepí a příliš zaneprázdnění vlastními problémy. Ale osudu uprchnout už nemohli. Teď už ne, protože osud je přeci ...

Konec sedmého dílu.